

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2008 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-482/08)

(2009/C 32/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Jackson, pełnomocnik, T. Ward, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WE) nr 2008/633/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania ⁽¹⁾;
- ustalenie po stwierdzeniu nieważności decyzji o dostępie organów policyjnych do VIS, że jej przepisy powinny pozostać w mocy z wyjątkiem zakresu, w którym skutkują wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z udziału w stosowaniu decyzji o dostępie organów policyjnych do VIS;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do udziału w przyjęciu decyzji o dostępie organów policyjnych do VIS, uzasadniając to stanowiskiem Rady, że środek ten stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy, czyli wspólnej polityki wizowej. Z tego względu Rada uważa, że Zjednoczone Królestwo nie jest związane tą decyzją ani nie podlega jej stosowaniu.

Zjednoczone Królestwo podnosi, że Rada mylnie stwierdziła, iż decyzja ta stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy. Decyzja o dostępie organów policyjnych do VIS nie stanowi rozwinięcia wspólnej polityki wizowej, ale raczej środek współpracy policyjnej. Ani cel, ani treść decyzji o dostępie organów policyjnych do VIS nie dotyczą wspólnej polityki wizowej. Przeciwnie, jest ona w całości poświęcona udostępnianiu informacji wprowadzanych przez organy wizowe wyznaczonym organom ścigania i Europolowi w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania. Jest to odzwierciedlone w dokonanych przez Radę wyborze podstawy prawnej, czyli art. 30 ust. 1 lit. b) i art. 34 ust. 2 lit. c) TUE.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o dostępie organów policyjnych do VIS oparte jest zatem na takiej podstawie, że wyłączenie Zjednoczonego Królestwa z jej przyjęcia powoduje naruszenie istotnych wymogów proceduralnych lub naruszenie Traktatu w rozumieniu art. 35 ust. 6 UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218, s. 129.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 10 września 2008 r. w sprawie T-284/06 Gualtieri przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 listopada 2008 r. przez Claudię Gualtieri

(Sprawa C-485/08 P)

(2009/C 32/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Claudia Gualtieri (przedstawiciele: adwokaci P. Gualtieri i M. Gualtieri)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- odrzucenie wszelkich przeciwnych wniosków, zarzutów i argumentów,
- przyjęcie najbardziej odpowiednich wniosków i stwierdzeń
- w ramach uwzględnienia argumentów przedstawionych w odniesieniu do różnych podniesionych kwestii i związanych z nimi pojedynczych /poszczególnych żądań, przywołanych tutaj w całości,
- obwieszczenie /ogłoszenie jako zasady prawa, że stosunek między oddelegowanymi ekspertami narodowymi (OEN) i Komisją Wspólnot Europejskich jest stosunkiem pracy najemnej i jest on podobny do stosunku pracy członków personelu tymczasowego a dodatki wypłacane tymże OEN mają charakter wynagrodzenia,
- stwierdzenie, że zgodnie z prawem wspólnotowym za taką samą pracę należy się równe wynagrodzenie, a ewentualna zapłata różnego wynagrodzenia podmiotom pozostającym w związku małżeńskim i podmiotom pozostającym w trwałym związku faktycznym odpowiednio stanowi dyskryminację na szkodę osoby należącej do rodziny w rozumieniu prawa,

- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie, że dodatki, o których mowa w art. 17 decyzji w sprawie OEN, należą się wnoszącej odwołanie w całości od momentu faktycznej separacji lub złożenia umowy rozwodowej w sądzie w Brukseli,
- w konsekwencji całkowite lub częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 10 września 2008 r. i doręczonego następnego dnia oraz całkowite lub częściowe uwzględnienie wniosków i żądań przedstawionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym bądź odesłanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu dokonania przezeń niezbędnego rozstrzygnięcia co do istoty,
- obciążenie kosztami postępowania w obu instancjach Komisji Wspólnot Europejskich wraz z ewentualnym całkowitym zwrotem kosztów odnoszących się do postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, z całości przepisów regulujących status prawny OEN zdaje się bezdyskusyjne i ewidentne, iż związek z organami władzy państwa pochodzenia jest znikomy poprzez cały okres trwania delegacji i że w okresie tym ekspert narodowy jest w całości włączony w ramy organizacyjne Komisji. Ma on obowiązek wykonywania zadań wyłącznie na jej rzecz, co prowadzi do oczywistego podobieństwa (identyczności) jego pozycji prawnej z tą, która odnosi się do personelu (przynajmniej tymczasowego), który zrównany jest w zakresie warunków pracy i kwestii wynagrodzenia z urzędnikami.

Z tego względu na podstawie tego, co stanowi art. 141 akapit drugi WE (obejmujący pojęciem wynagrodzenia także *wszystkie inne korzyści otrzymywane bezpośrednio lub pośrednio* w gotówce lub w naturze przez pracownika od pracodawcy z racji zatrudnienia), będący przepisem wyższej rangi niż art. 17 decyzji w sprawie OEN oraz co stanowi regulamin pracowniczy urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej (art. 62 akapit trzeci: „wynagrodzenie obejmuje wynagrodzenie podstawowe, dodatki rodzinne oraz *inne dodatki*”) dodatki płacone OEN mają charakter wynagrodzenia na równi z analogicznymi dodatkami należnymi urzędnikom i innym członkom personelu.

Wnosząca odwołanie utrzymuje zatem, iż istnieje ogólna zasada — nie ma znaczenia czy prawa wspólnotowego czy też nie — zgodnie z którą przy tej samej pracy należy się równe wynagrodzenie, co wynika z przepisów zawartych w art. 14 EKPC, dyrektywy 2000/43/WE ⁽¹⁾ z dnia 29 czerwca 2000 r., dyrektywy 2000/78/WE ⁽²⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. oraz z art. 3 akapit drugi, art. 136, art. 137 lit. i) i art. 141 akapit pierwszy WE.

W przeciwieństwie do tego wykładnia dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji skutkuje tym, że dwóch pracowników świadczących tę samą pracę otrzymuje różne wynagrodzenia, jeśli małżonek jednego z nich zamieszkuje w Brukseli już w momencie podjęcia decyzji o delegacji, i prowadzi do poważnego przypadku dyskryminacji na szkodę osób należących do rodziny w rozumieniu prawa, mimo daleko idącej ochrony, jaką

wobec tej instytucji rozaczają regulacje prawa wewnętrznego i międzynarodowego i tendencji do zrównywania z nią w ustawodawstwach różnych państw członkowskich, wspomnianym regulaminie pracowniczym urzędników [art. 1 akapit pierwszy i art. 1 ust. 2 lit. c) załącznika VII] i orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka trwałego pozostawania w związku faktycznym.

Ponadto zapłata całości dodatku powinna była nastąpić najpóźniej w momencie ustania związku, gdyż w przepisach prawnych nie można odnaleźć wzmianki — na którą się powoływano — o konieczności odniesienia się do momentu rozpoczęcia związku bez brania pod uwagę zmian zaszyłych w trakcie jego trwania.

Jeśli chodzi o zarzut niezgodności z prawem art. 20 decyzji w sprawie OEN w odniesieniu do art. 241 WE, wnosząca odwołanie podnosi, że okoliczności faktyczne i prawne przytoczone dla uzasadnienia zarzutu zostały przedstawione w sposób szczegółowy i zrozumiały, tym bardziej że strona przeciwna nie przedstawiła przeciwnych argumentów i było oczywiste, że powołanie się na art. 241 miało na celu doprowadzenie do rozstrzygnięcia podniesionych kwestii, włącznie z zakwestionowanym twierdzeniem o wniesieniu skargi już po upływie terminu przedawnienia.

Wnosząca odwołanie wycofuje zarzut naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i wnosi o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania, które na podstawie art. 87 i 88 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji powinny być zwrócone w całości. Wreszcie zauważa ona, że rozpatrzenie i rozstrzygnięcie istoty sprawy przez Sąd jest jednoznaczne z uznaniem dopuszczalności skargi, która aktualnie nie podlega już dyskusji.

Poprzez przedstawione żądania wnosi się do Trybunału o stwierdzenie — po uprzednim ogłoszeniu jako zasady prawa, że stosunek między OEN i Komisją jest stosunkiem pracy najmniej i jest podobny do stosunku członków personelu tymczasowego oraz że dodatki płacone OEN mają charakter wynagrodzenia — że zgodnie z prawem wspólnotowym za tą samą pracę należy się równe wynagrodzenie i że ewentualna zapłata różnego wynagrodzenia podmiotom pozostającym w związku małżeńskim i osobom stanu wolnego lub pozostającym w trwałym związku faktycznym odpowiednio skutkuje dyskryminacją na szkodę osób należących do rodziny w rozumieniu prawa, bądź tytułem żądania ewentualnego, że dodatek o którym mowa w art. 17 decyzji w sprawie OEN należał się wnoszącej odwołanie w całości od momentu faktycznej separacji lub złożenia umowy rozwodowej w sądzie w Brukseli.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz. U. L 180 s 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. U. L 303 s 16).